

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥର ଚାର୍ତ୍ତ ରଖିବା ଦ୍ଵାରା ଜଣାପଡ଼ିଯିବ ଯେ ଆମର ଉନ୍ନତି ହେଉଛି ନା ଅବନତି ହେଉଛି, ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦ୍ଵାରା ଅବନତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦେହୀ- ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ଉନ୍ନତି ହୋଇଥାଏ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସତ୍ସମୁଗ ଆରମ୍ଭରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମା ଏବଂ ବିଳମ୍ବରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ଵାପର-କଳିଯୁଗରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ଅନ୍ତର କ’ଣ ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଆରମ୍ଭରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ସୁଖ ପାଇବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରିବେ କାହିଁକିନା ସତ୍ସମୁଗର ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ବିଳମ୍ବରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ରହିବ ନାହିଁ, ସେମାନେ କେବଳ ଶାନ୍ତି ମାଗିବେ । ବେହଦର ବାବାଜିଙ୍କଠାରୁ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ବର୍ତ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପଦତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ । ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନୁବାଚ କୁହାଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସିନଥା’ନ୍ତି, ଶିବବାବା ହିଁ ଆସିଥା’ନ୍ତି । ମୂଳକଥା ହେଲା ବାବାଜିଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା କାହିଁକିନା ବାବାଜିଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପଦତି ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ଏପରି କହିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଜିଙ୍କର ଅନୁଗାମୀ ଅଟୁ । ନାଁ । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ହେଉଛୁ ଶିବବାବାଜିଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଶିବବାବାଜିଙ୍କର ସନ୍ତାନ ମନେକର । ଆଉ କାହାକୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ସିଏ ପିତା-ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଏହି କଥା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, ଯଦି ଏହି କଥା ବି ମନେ ରହିବ ତେବେ ଅହୋ ସୌଭାଗ୍ୟ । ବାବାଜିଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ ତେଣୁ ଲୌକିକ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ମନେପଡ଼ିଯାଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍, ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ମନେରହୁ । ତୁମେ କହୁଛ— ଡାକ୍ତର ମାତାଗୁଡ଼ି ପିତା... ଯଦି ଅନ୍ୟ କେହି ମନେପଡ଼ୁଛି ତେବେ କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସଦଗତିକୁ ଯାଉଛୁ, ଦେହ- ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ଦୁର୍ଗତି ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦେହୀ- ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିଲେ ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । କେବେ ଉପରକୁ ଚଢ଼ୁଛନ୍ତି ପୁଣି କେବେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି । କେବେ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଛନ୍ତି, ତ କେବେ ପୁଣି ପଛକୁ ହଟିଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହ ଅଭିମାନରେ ତ’ ଅନେକ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସର୍ବଦା ଚାର୍ତ୍ତ ଲେଖ ତେବେ ଜଣାପଡ଼ିଯିବ ଆମେ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଛୁ ଅଥବା ପଛକୁ ହଟୁଛୁ ? ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଏହିପରି ଉନ୍ନତି ଅବନତି ହେଉଛି । ପିଲାମାନେ ଗାଳୁଗାଳୁ ଅକ୍ଷୟାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଏହିପରି ହେଉଛି । ତୁମକୁ ମନେପକାଇବା ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଦେହ- ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ପଛକୁ ହଟିଯାଉଛନ୍ତି । କିଛି ନା କିଛି ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଏହି ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଆଶୁଷ ବଢ଼ିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ତ’ ବହୁତ ସହଜ । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ କିମ୍ବା ଯୋଗ କିଛି ବି ନାହିଁ, ଏହାଦ୍ଵାରା ବହୁତ କଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଏହି ପରିଶ୍ରମ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ାରେ ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ହିଁ ରହିଥା’ନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ ଯେ ଲାଏ କେତେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରିପାରିବେ ? ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିବବାବାଜିଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତି ଏକମାତ୍ର ଅବିନାଶୀ ବାବାଜିଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ମାତା ପିତା ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ, ଏହା ତୁମର ଇଶ୍ଵରୀୟ କୁଟୁମ୍ବ । ଅନ୍ୟ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ନଥିବ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଜିଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଆମକୁ ସମ୍ପଦତି ନେବାର ଅଛି । ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଜିଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଶିବବାବା, ଏହିଭଳି ପରିଚୟ ଦିଅ । ଲାଏ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ପିତା, ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ କିପରି କୁହାଯାଇପାରିବ! ତେବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ପୁଣି ସମ୍ପଦତି କିପରି ମିଳିବ ? ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ ? ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି— ମନମନାଭବ, ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସେହି ମଧୁର ମୁକୁଟଧାରୀ ଏଠାକୁ କିପରି ଆସିବେ ? ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଜ୍ଞାନ । ଉଚ୍ଚ ଜ୍ଞାନରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ରହିବ, ଏଥିରେ ସହଜ ନାମ ମଧ୍ୟ ସଂଯୋଗ ହୋଇଛି । ବାବାଜିଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପଦତି ନେବା ତ’ ସହଜ ନା । ପିଲାମାନେ ଏହାକୁ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ବୋଲି କାହିଁକି ଭାବୁଛନ୍ତି ? କାହିଁକିନା ବାବାଜିଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦୁର୍ଗତି ଏବଂ ସଦଗତିର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଦୁର୍ଗତି ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଦୁର୍ଗତି ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଇଥାଏ, ଏହା ହେଲା ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପ୍ରଭେଦ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ପଚାରନ୍ତୁ ଯେ ଆମେ ନରକବାସୀ ଅଟୁ ବା ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ? ଏବେ ତ’ ସତ୍ସମୁଗ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ସତ୍ସମୁଗକୁ ମଧ୍ୟ କଲ୍ପନା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଅନେକ ମତ ରହିଛି, ଅନେକ ମତ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଥାଏ । ଗୋଟିଏ ମତ ଦ୍ଵାରା ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ଏହା ତ’ ବହୁତ ଭଲ ସ୍ଲୋଗାନ— “ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦୁର୍ଗତିକୁ

ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ଲଗ୍ନର ହିଁ ସମସ୍ତତାକୁ ସଦଗତି ଦେଉଛନ୍ତି ।” ତେଣୁ ତୁମେ ଶୁଭ କଥା କହୁଛ ନା । ତୁମେ ବାବାଞ୍ଜର ମହିମା କରୁଛ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତତାଙ୍କର ପିତା, ସମସ୍ତତାଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ପ୍ରଭାତ ଫେରୀ କର । କୁହ, ସଞ୍ଚାରର ରଚୟିତା ଲଗ୍ନର ପିତା ଆମକୁ ଏହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ନର୍କର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବୁଝାଇବାର ପରିଶ୍ରମ ତ’ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଉତ୍ତାମାହାନ୍ତି ନିମନ୍ତରଣ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ପକାଇପାରିବ । ଆମେ ତ’ ଏକମାତ୍ର ବାବାଞ୍ଜର ହିଁ ମହିମା କରୁଛୁ, ସିଏ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତତାଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସନ୍ତାନମାନେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ସଦଗତି ଦେଉଛି । ପୁଣି ତୁମକୁ ଦୁର୍ଗତିକୁ କିଏ ନେଇଯାଉଛି ? କୁହାଯାଏ ଅଧାକଳ୍ପ ସଞ୍ଚାର ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ନର୍କ । ରାବଣରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ, କେବଳ ତଳକୁ ହିଁ ଖସିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି - ଏସବୁ କେବଳ ରାବଣର ଓଲଟା ମତ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ହେଉଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ବାବାଞ୍ଜ ଦୃଢ଼ାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ ତେଣୁ ଏହି ଶରୀରଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୋହ ତୁଟାଇଦେବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ହଂସ-ବଗ ଏକତ୍ର ରହିବେ ତେବେ ମୋହ କିପରି ତୁଟିବ ? ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକତାଙ୍କର ସ୍ଥିତିକୁ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଯଦି ତୁମର ସାହାସ ଅଛି ଯେ ନିଜର ଶରୀର ନିର୍ବାହ ନିଜେ କରିପାରିବ ତେବେ ଅଧିକ ଜଞ୍ଜାଳ ଭିତରକୁ କାହିଁକି ଯାଉଛ ? ପେଟକୁ ଅଧିକ କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ବାସ୍ ଦୁଇପଟ ରୁଟି ଖାଅ ଆଉ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ତଥାପି ନିଜେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୋତେ ବାବାଞ୍ଜ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା ସବୁ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ କରମଧନୀ କରିବ ନାହିଁ, ଯଦି ଧନ୍ଦା ନକରିବ ତେବେ ପଇସା କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ ? ଭିକ୍ତ ତ’ ମାଗିବାର ନାହିଁ । ଏହା ତ’ ତୁମର ଘର, ଶିବବାବାଞ୍ଜ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଉଛ, ଯଦି ତୁମେ କିଛି ସେବା ନକରୁଛ ବାବାଞ୍ଜ ଭଣ୍ଡାରରୁ ସେମିତି ଖାଉଛ ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ଭିକ୍ତ ମାଗୁଛ । ପୁଣି ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେପରି ଏଠାରେ ରାଜାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରଞ୍ଜକ ପରମ୍ପରା ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସଦା ସର୍ବଦା ସୁଖ ରହିବ, ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ପଦ ପଦବୀ ତ’ ରହିଛି ନା । ତେଣୁ ବାବାଞ୍ଜ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ ରଖିବାକୁ ହେବ, ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜ ମନକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ଯଜ୍ଞର ସେବା କେତେ କରୁଛୁ ? କଥାରେ କହିଥା’ନ୍ତି ନା, ଲଗ୍ନରଞ୍ଜକ ପାଖରେ ସବୁ ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତ ହିସାବ ରହିଛି । ତେଣୁ ତାକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମର ଏହି ଚଳଣି ଦୃଢ଼ାରା ଆମେ କ’ଣ ପଦ ପାଇବୁ ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ଆମକୁ କେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ମିଳୁଛି, ପାଳନ ନ କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ଆମର ପଦ କେତେ ନିଚ ହୋଇଯାଉଛି । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ପରଦର୍ଶନୀରେ ତୁମ ପାଖକୁ କୌଣସି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଆସିଲେ, କୁହ ଏଠାରେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଞ୍ଜ ପାଖରୁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପଦ ମିଳୁଛି । ଏହି ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ଶାନ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଶାନ୍ତିଦାତା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ଜଡ଼ିତର କ’ଣ କେବେ ଶାନ୍ତି ଦେଇପାରିବ କି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମର ସାଧାରଣ ହେଲା ଶାନ୍ତି । ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛ । ତୁମେ କହୁଛ ଶିବବାବା ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଦିଅ ତେବେ ବାବା କାହିଁକି ନ ଦେବେ ? କ’ଣ ବାପା ନିଜର ପିଲାକୁ ସମ୍ପଦତି ଦେବେ ନାହିଁ ? କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ସୁଖ ଦିଅ । ସିଏ ତ’ ସଞ୍ଚାର ସଂପାଦକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ସୁଖ କାହିଁକି ନଦେବେ ? ଯଦି ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇବ, ତାଙ୍କୁ କିଛି ମାଗିବ ନାହିଁ ତେବେ ସିଏ କ’ଣ ଦେବେ ? ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ସାଗର । ତୁମେ ସୁଖ ଚାହୁଁଛ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତି ପରେ ପୁଣି ସୁଖ ଆସିବ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁମାନେ ଆସିବେ ସେମାନେ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବେ । ବିଳମ୍ବରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ସୁଖ ମାଗିବା ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ, ସେମାନେ ମୁକ୍ତି ହିଁ ମାଗିବେ । ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିକୁ ଯିବେ, ସେଠାରେ ତ’ ଦୁଃଖ ନଥାଏ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ମୁକ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସିବୁ । ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିକୁ ଚାଲିଯିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ସମସ୍ତକୁ ବିନାଶ ସମୟ କୁହାଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତତାଙ୍କର ହିସାବ କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହେବାର ଅଛି, ଜୀବନତୁଟ୍ଟକର ମଧ୍ୟ ହିସାବ କିତାବ ରହିଛି ନା । କେହି କେହି ଜୀବ ରାଜାଞ୍ଜ ପାଖରେ ରହିଥାନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର କେତେ ପାଳନା ହୋଇଥାଏ । ଦୌତରେ ଭାଗ ନେଉଥିବା ଘୋଡ଼ାର କେତେ ଯତନ ନିଆଯାଇଥାଏ କାହିଁକିନା ଘୋଡ଼ା ଡାକ୍ତରବେଶରେ ଦୌତିଲେ ଭଲ ରୋଜଗାର ହେବ, ତେଣୁ ମାଲିକ ନିଶ୍ଚିତ ଘୋଡ଼ାକୁ ସନ୍ଦେହ କରିବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡାକ୍ତରାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ ହୋଇନଥାଏ । ଏହି ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଆଦି ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଏସବୁ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖେଳ ଅଟେ । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଆରମ୍ଭରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ଆମେମାନେ ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିବୁ । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବୁ ନା ନାହିଁ ? ଆମେ ଅନେକତାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛୁ ? ଏଥିରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ କାହିଁକି ନା ଆମକୁ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି । ଦୁନିଆବାଲା ତ’ ପରସ୍ପର ସହିତ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି, ବିନାଶ ପାଇଁ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି ? ଏଭଳି ବୋମା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ । ଏହି ସଂସାରରେ ବହୁତ ଜୋରରେ ନିଆଁ ଲାଗିବ, ଯାହାକୁ ଲିଭାଇବା ପାଇଁ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ଅସଂଖ୍ୟ ବୋମା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଗ୍ଲ୍ୟାସ୍ ପଏଜନ୍ ଆଦି ଭରୁଛନ୍ତି । ପବନ ହେବା ମାତ୍ରେ ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ଉପସ୍ଥିତ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ବରଫା ନେବାର ଅଛି ତେବେ ନିଅ । ପରିଶ୍ରମ କର । ତେଣୁ ଅଧିକ କରମଧନୀ କରିବାର ନାହିଁ । ତେବେ କେତେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା ଏହାଙ୍କୁ ଏସବୁଥିରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ବାବାଞ୍ଜ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ବାବାଞ୍ଜଠାରୁ ବରଫା ନେଇପାରିବ । ତେଣୁ ବାବାଞ୍ଜ ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ମନ ଖୁସି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଚିତ୍ର ହେଉଛି

ଆମର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ, ଯଦିଓ ଆମେ ଏହାକୁ ପୂନା କରୁଥିଲୁ କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜଣାନଥିଲା ଯେ ଆମେ ଏହିଭଳି ହୋଇପାରିବୁ । ଆମେ କାଲି ପୂଜାରୀ ଥିଲୁ, ଆଜି ପୂଜ୍ୟ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ଆସିବାରୁ ପୂଜା କରିବା ଛାଡିଦେଲି, ବାବା ବିନାଶ ଏବଂ ସ୍ୱାଧୀନତା ସାକ୍ଷାତକାର କରାଇଲେ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏସବୁ ତ' ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ତେବେ କାହିଁକି ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବୁ । ତେଣୁ ଅନ୍ତରେ ଆମେ ଗୋଟିଏ ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛୁ - ବାବା, ଆପଣ କେତେ ସ୍ନେହୀ ଅଟନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମମାନସ୍ତକର ପିତା ସେହି ଜଣେ, ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଆମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥିଲୁ, ସିଏ ହେଲେ ପରମଧ୍ୟମ ନିବାସୀ, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଚିତ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଯଦି ସିଏ ଆସିନଥିଲେ ତେବେ ଚିତ୍ତ କାହିଁକି ରହିଛି ? ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ବାକି ତ' ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଥବା ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି । ସର୍ବ ପରମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧରମ ଥିଲା, ପରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧରମ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଲା । ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ' ବହୁତ ଚିତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯାହା ମନକୁ ଆସିଲା ସେହି ମହିମା କରିବାରେ ଲାଗିଗଲେ । ଅନେକ ସତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି, ବାବାଙ୍କର କ'ଣ ସତ୍ତ୍ୱ କରିବେ । ତୁମେ ହିଁ କୃଷ୍ଣ, ତୁମେ ହିଁ ବସ୍ୟାସ, ତୁମେ ହିଁ ଅମ୍ବୁକ ଅଟ... ଏଭଳି ସତ୍ତ୍ୱ କରିବା ତ ଗୁଳାନୀ ହେଲା ନା । ତେଣୁ ଏମାନେ ବାବାଙ୍କର କେତେ ଅପକାର କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ମୋର ଅପକାର କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ଉପକାର କରୁଛି, ସଦଗତି କରୁଛି । ମୁଁ ଆସିଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବା ପାଇଁ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ହାରିବା ଏବଂ ଜିତିବାର ଖେଳ । ଏହା ହେଲା ଫିଲ୍ମର ବର୍ଷର ପୂର୍ବ ପୂର୍ବସୂତ ଡ୍ରାମା । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ବି ଫରକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ' ଅନେକ ମତ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଦୈବୀମତ ନାହିଁ । ବାକି କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ମତ ରହିଛି, ପୂର୍ବସୂକ ନିଜ ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଖଟାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଆଉ କାହାକୁ ମନେପକାଇବାର ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କେବଳ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଉ, ଏଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଏମାନେ ବହୁତ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ବ ସହିତ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ସେମାନେ ଭକ୍ତି ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି ସେହିପରି ତୁମକୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ମୋହେନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତିରେ କ'ଣ କମ୍ ମୋହେନତ କରିଥା'ନ୍ତି କି ? ଗୁରୁମାନେ କହନ୍ତି ପୂର୍ବସୂକ ୧୦୦ ଥର ମାଲା ଗତାଅ, ପୁଣି କୋଠରୀରେ ବସି । ଏହିପରି ମାଲା ଗତାଉ ଗତାଉ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଲାଗିଯାଇଥାଏ । ପ୍ରାୟତଃ ରାମ ରାମର ପୁନୀ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି, ଏଠାରେ ତ' ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ସରବୋତ୍ତମ ସ୍ନେହୀ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ଯଦି ନିଜେ କରିବ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇପାରିବ । ବାବାଙ୍କ ପରି ସ୍ନେହୀ ଆଉ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କଲ୍ପ ପରେ ତୁମକୁ ମିଠା ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି । ପୁଣି ଜଣାନ୍ତୁ, ଏଭଳି ମିଠା ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଭୁଲିଯାଉଛ ! ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରତ୍ନତା ତେଣୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ ହେବ । ଆତ୍ମାରେ ଲାଗିଥିବା କଳଙ୍କକୁ ଛତାଇବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇ ପାରିବା ପାଇଁ ଏଭଳି କ'ଣ ବିଘ୍ନ ଆସୁଛି, ତାର କାରଣ କୁହ ? କ'ଣ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଏତେ କଷ୍ଟକର କାମ ? ଆରୁଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ପୁଷ୍ପ ସାର :—

(୧) ଶରୀର ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ କରମ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କର । କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ଦୃଢ଼ାଳରେ ବାନ୍ଧି ହେବାର ନାହିଁ । ବ୍ୟବସାୟ ଇତ୍ୟାଦିର ଚିନ୍ତନ ଏହିଭଳି ନ ହେଉ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ଭୁଲିଯିବ ।

(୨) ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମତକୁ ଛାଡି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ମତକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ଗାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ହେବ, ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମୋହ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଦୃଢ଼ାନର ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଭୁଲକୁ ଠିକରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଦୃଢ଼ାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ହୁଅ । କୁହାଯାଏ— ଦୃଢ଼ାନ ହିଁ ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ଦୃଢ଼ାନ ହିଁ ଶକ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ଦୃଢ଼ାନର ପ୍ରକାଶ ରହିଛି ସେ ଏହା ଭୁଲ, ଏହା ଠିକ୍ ଏହା ଅନ୍ଧକାର, ଏହା ପ୍ରକାଶ, ଏହା ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଏହା ସମଗ୍ର ତେବେ ଭୁଲକୁ ଜାଣିପାରୁଥିବା ଆତ୍ମା କେବେହେଲେ ଭୁଲ୍ କରମ ବା ସଂକଳ୍ପର ବଶୀଭୂତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୃଢ଼ାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଆତ୍ମା, ଦୃଢ଼ାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଆତ୍ମା । ସେମାନେ କେବେହେଲେ ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ--ଏଭଳି ହେବା କଥା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଭୁଲକୁ ଠିକରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ଶୁଭ ଚିନ୍ତକ ହେବା ସହିତ ଶୁଭ ଚିନ୍ତନରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ବ୍ୟସ୍ତ ଚିନ୍ତନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***